

NAÏF PRODUCTION

TEMPORADA
2020/21

DES GESTES BLANCS

MERCAT DE LES FLORS

CASA DE LA DANSA

Recomanat a partir dels set anys

Un pare i un fill, a partir del joc i del desequilibri de forces entre els seus cossos, ens conviden a entrar en les condicions paterna i filial en una dansa on la imatge de l'un no és sinó el reflex de l'altre. Un espectacle alegre i commovedor en el qual Sylvain Bouillet i el seu fill de vuit anys Charlie superen els obstacles a partir de la confiança mútua, on el fill segueix les passes del seu pare i el pare imita el fill. Un viatge de descobriment tant per a l'adult com per al seu fill que de ben segur reconeixem.

Naïf Production és una fàbrica d'espectacles vius i d'aventures col·lectives fundada per Sylvain, Mathieu i Lucien, tres acròbates que, al voltant dels conceptes de desequilibri, resistència i esforç, desenvolupen ficcions d'imatges i gestos en què la implicació física té un paper preeminent, una implicació que intenten estendre més enllà de l'escenari.

Per iniciativa d'un projecte de Sylvain Bouillet

Dramatúrgia Lucien Reynès

Assessorament artístic Sara Vanderieck

Interpretació Charlie Bouillet i Sylvain Bouillet

Disseny il·luminació Pauline Guyonnet

Música electrònica en directe i ambientació sonora

Christophe Ruetschires

Difusió i producció internacional Dirk Korell

contact@caminaktion.eu

Coproducció Les Hivernales CDCN (centre de desenvolupament coreogràfic nacional) d'Avinyó, Le Cratère scène nationale d'Alès, CCN (centre coreogràfic nacional) Malandain Ballet Biarritz i Le Pacifique CDCN de Grenoble, en el marc del concurs (re)connaissance 2016 / **Amb el suport de** KLAP Maison pour la danse (Marsella), Agora Cité internationale de la danse (Montpellier), Direcció Regional d'Afers Culturals (DRAC) de la regió Provença - Alps - Costa Blava i Ajuntament d'Avinyó. Naïf Production és un artista associat a Les Hivernales CDCN d'Avinyó i ha estat seleccionat per la xarxa Aerowaves 2019.

24 I 25 D' OCTUBRE
DS 18 H. DG 12 H
SALA OM
45 MIN

PROPERES ESPECTACLES

Del 14 al 22 de novembre
EL MÉS PETIT DE TOTS

Del 9 al 12 de desembre
SOCIETAT DOCTOR ALONSO
Andrei Rublev, una paniconografia

© Anne Breduillieard

“Tenir un fill vol dir que el seu futur esdevé més important que el vostre passat.”

Guillaume Musso

És blanc –deien els infants amb qui Sylvain jugava a construir aquest espectacle– el gest que en algun moment degué existir, i que després va empal·lidir, es va desdibuixar, es va esborrar i fou oblidat. És blanc el gest primitiu de la història de cadascú, el que ningú no recorda (perquè de la nostra infància recordem dues o tres sensacions, dos o tres gestos a tot estirar). I perquè emergeixi la blancor (o el candor) d'aquest gest, cada pare desfà els senders de paraula que omplen el blanc de la pàgina: perquè cada paternitat és una història d'amor que s'escriu des de zero. Que els pares també són per a això: per recordar-nos, un cop siguem adults, els gestos que ja no recordarem. Perquè un pare no té ni el consol ni la certesa concreta d'haver portat un fill al seu ventre. Així doncs, cada pare, improvisant-se i estrenant-se com a pare, intenta aprendre del seu fill com dur-lo, com –per fer servir un verb relacionat amb la dansa– *portar-lo*. Els fills són una càrrega voluble, un pes que s'agita, un *pensum* (paraula llatina: del mateix mot prové el verb *pensar*. Quan t'aixeco ja et duc al cap, i quan caminis tu solet continuaràs essent un pes allà on només sé pensar-te). Els científics diuen que la raó per la qual als infants els encanta saltar, giravoltar i planejar en braços dels seus pares és que aquesta breu acrobàcia els recorda (o els recorda als seus cossos) la intacta felicitat que devien assaborir quan suraven, arraulits, al líquid del ventre matern i ni tan sols sabien que eren algú. Els pares fan el que poden per donar la forma que sigui, totes les formes imaginables, a aquest antic vol sense forma d'un cos que encara s'ha de desplegar. D'una carn que tenia les seves raons inescrutables quan encara no raonava.

Per això, *Des gestes blancs* és com una mena de gran catàleg d'allò que els ballarins anomenen *porté* (que és el que passa quan un cos n'aixeca un altre). Enciclopèdia blanca, o cànvida, o naïf (tal com s'anomena la companyia): *naïf* és un adjectiu que s'ha fet servir per definir el gust que desenvolupen determinats artistes adults per pintar, parlar, actuar i parlar com infants. El que és naïf reivindica la blancor, i fins i tot la ignorància, dels signes. El que és naïf desfà el camí de la història de la tècnica i les astúcies del llenguatge.

En aquesta peça no sabràs mai si en Charlie, de 8 anys, juga a imitar el seu pare (que és com de petits vam aprendre a fer i a dir i a moure'ns) o si és en Sylvain qui imita el seu fill: blanc és el gest que faig imitant qui m'imita, com en aquell espai d'absència que es crea entre dos miralls quan els posem l'un davant de l'altre. O com en aquest buit de l'escenografia, on no hi ha res i on malgrat tot creix i es construeix tot un món fet de l'equilibri canviant que permet a un infant i a un adult d'estar junts. Entre pares que volen ser infants i infants que volen ser pares, l'amor sembla, doncs, un rept –una lluita– i a vegades, una broma. Després ve un moment en què els pares s'asseuen en un racó i observen els seus fills mentre segueixen el pols d'una música que només ells escolten, ja sense poder-los seguir. Gairebé no hi ha cap música «adulta» que sàpiga reproduir aquesta melodia secreta, perquè gairebé no hi ha cap adult, en la història, que hagi aconseguit habitar la oïda de la infància. Gairebé no hi ha cap adult que hagi entès quina melodia, en un poble anomenat Hammelin, feia que els infants seguisin el flautista, allunyant-se cada cop més. Robert Schumann, l'autor d'una sèrie de breus composicions per a piano titulada *Kinderszenen* (escenes per a infants) potser ha estat un dels pocs que ho ha aconseguit. I el resultat és infinitament melancòlic, perquè d'això es tracta: i d'això es tracta, del fet que la infància dura el temps d'un sospir, o que cadascú recorda la seva en els fills que han arribat, que el pes d'un fill ens reconcilia amb la gravetat del món i dels seus objectes; es tracta d'una llunyania, d'una distància que comença a créixer a partir del moment en què naixem i que els pares s'afanyen a retallar o a endarrerir jugant, ballant o, finalment, cridant-te pel nom que et van donar quan et van posar X. Ja aleshores ho feien per saber amb quin so únic, amb quin gest vocal o gest blanc et podien retenir quan t'allunyaves. El nom és l'única paraula que ni tan sols els quecs balbotegen.

Diuen que si poses deliberadament tres gestos quotidians l'un després de l'altre i els repeteixes, ja estàs ballant. Quan els infants ens imiten, estan alliberant (o deliberant) la part de la dansa que dorm en els nostres gestos ja escrits, llegits ja mil vegades. Alliberen, o deliberen, el blanc en què ens adormim quan ens pensàvem que ja ens despertàvem.

Roberto Fratini

UNA
HORETA
ABANS

Activitat familiar que inclou propostes visuals i de joc a l'entrada als espectacles de Talla Única. En aquesta ocasió, petits i grans ens submergirem en l'imaginari de la peça escènica, amb diferents pràctiques i exercicis de cos basats en l'escolta, l'atenció, la imitació i la percepció.

Coordinada i conduïda
per Magdalena Garzón -artista
i pedagoga de la dansa- amb la
col·laboració d'Oriol Corral
-escenògraf-

Una hora abans de la funció
Sala MAC
Gratuit amb inscripció prèvia
Aforament limitat

Més informació a mercatflors.cat

CONSORCI FORMAT PER

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

AMB EL SUPORT DE

MITJANS COL-LABORADORS

CATALUNYA
RÀDIO

elPeriòdic

betevé

TimeOut
BARCELONA

ara.cat

COL-LABOREN

Sabadell
Fundació

VERI
ALPHA PERA DEL PERIÓDIC